

Sisena víctima d'una gota freda que perd força

Pedro Sánchez visita el País Valencià i Múrcia, i Ximo Puig reclama ajudes per fer front a la reconstrucció

Un camió de bombers atrapat a Dolores, al Baix Segura ■ EFE

EL PUNT AVUI+ 2,50€

DIUMENGE • 15 de setembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15121 - AVUI / Any XLI. Núm. 13991 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT VOL VIURE EN P6-8

ENTREVISTA Marcel Mauri VICEPRESIDENT D'ÒMNIUM CULTURAL

“La sentència serà un atac sense precedents”

RESPOSTA • “Caldrà acció política, ciutadana i institucional, i requerirà de consens i desobediència”

OBJECTIU • “L'Estat no busca justícia, busca revenja, escarni, i dir a la gent que s'ha portat malament i que l'1-0 i el 3-0 no es poden repetir”

L'ESPORTIU

Frenkie de Jong felicita Ansu Fati per una jugada extraordinària que va permetre a l'holandès fer el segon gol ■ EFE

El Barça goleja el València

Ansu Fati enamora i Luis Suárez torna amb dos gols en el 5 a 2

Nacional P9

Desobediència i diàleg, estratègia del CpR

El Consell per la República recupera la figura del mediador independent

Nacional P11

El fiscal vol Salvadó al TSJC per l'Agència Tributària

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

El termini

Per tornar a desmentir els qui diuen que els actes de la Diada s'adrecen només a una part de la societat catalana, Òmnium Cultural va convocar dimecres a Arc de Triomf una nodrida representació del 80% de la societat catalana. Persones ideològicament molt diverses que formen part d'una mateixa lluita compartida: la lluita pels drets i llibertats i contra la repressió. Perquè sí, ho diuen totes les enquestes: el 80% dels catalans estan en contra dels empresonaments dels líders civils i polítics catalans.

Va ser en aquest acte que el vicepresident Marcel Mauri va posar sobre la taula un termini del qual no parlen els mitjans de comunicació, un termini que faria neguitejar qualsevol cap d'Estat però que en canvi no sembla que immuti Pedro Sánchez: la data que han fixat les Nacions Unides perquè el govern espanyol faci complir la resolució del grup de treball de detencions arbitràries on demanava l'allibe-

L'ONU va donar sis mesos al govern espanyol per alliberar els presos. Ja n'han passat quatre

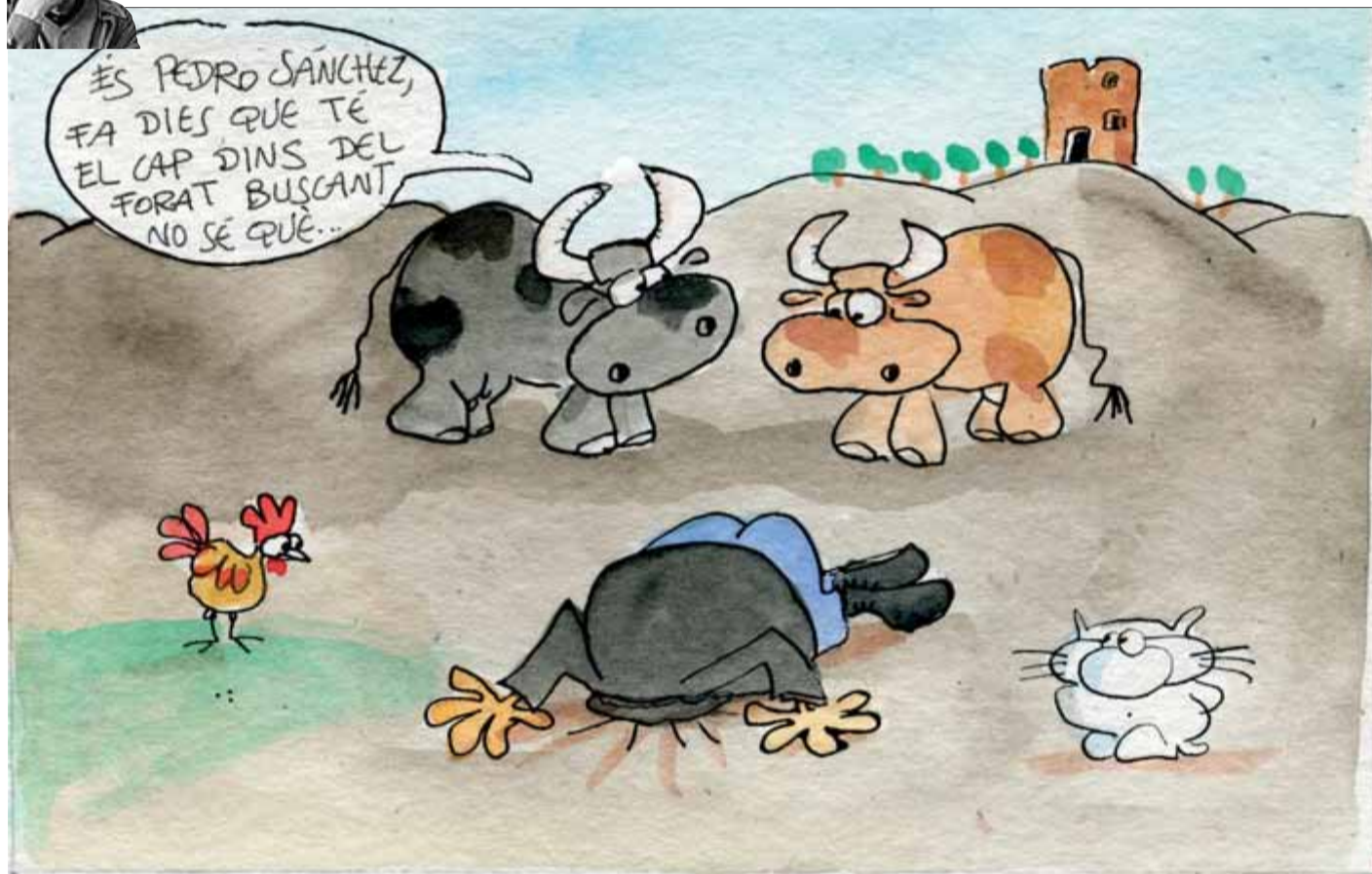
rament immediat dels presos polítics. El recorden? Aquell informe que deia, textualment: "En Jordi Cuixart, en Jordi Sánchez i la resta de presos polítics estan empresonats de resultes de l'exercici de drets fonamentals d'opinió, llibertat d'expressió i manifestació. Per tant, la seva privació de llibertat s'equipara a mantenir algú detingut per les seves opinions i creences. Uns presos que han estat persuadits de suprimir el seu activisme a favor de la causa independentista a canvi de ser alliberats i que han estat coaccionats per les seves opinions polítiques." L'informe es va fer públic el mes de maig, i l'ONU donava sis mesos al govern espanyol per alliberar els presos. Ja n'han passat quatre.

Mentrestant, tots els focus estan posats en el compte enrere per a unes hipotètiques noves eleccions a l'Estat o per a una possible investidura. Però Pedro Sánchez hauria de ser conscient que té damunt seu com una espasa de Dàmocles un termini que el pot deixar fora de la legalitat internacional i minar, encara més, el prestigi de l'Estat a ulls del món.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

La cambrera

Molt sovint jugo amb mi mateix a endevinar la professió de la gent que tinc a prop i que no conec de res. A la sala d'espera dels aeroports i a dins dels avions de trajectes llargs, que són situacions de molt tedi i de molta barreja humana internacional, és on més el practico. Esforç inútil perquè gairebé mai no puc verificar si l'he encertat o no. A la sortida de l'avió tothom es dispersa i no se m'ha ocorregut mai anar a preguntar a aquell senyor si és efectivament concertista d'una filharmònica o a aquella senyora si és autora de novel·les policiaques amb èxit al seu país. Haig de dir que les vegades que les comprovacions han estat possibles el desencert ha estat total. El pianista era un mecànic –o viceversa– i la novel·lista era l'alta executiva d'una multinacional. Una vegada, a la cua de facturació de l'aeroport, vaig prendre un equip de bàsquet per un de futbol. Vostès diran que l'alçada dels atletes m'hauria hagut de servir de pista, però és que tots eren molt baixets. Una altra vegada, anant a Buenos Aires, vaig tenir, asseguts al darrere, una parella que parla-

“Era de Veneçuela? De l'Equador? Quant cobrava?”

va en perfecte accent argentí. Parlaven molt, torrencialment, no paraven de fer-ho. Els vaig atribuir la filiació de *porteños* autèntics. Un moment que em vaig aixecar del seient els vaig mirar. Els coneixia. Eren dos actors catalans d'èxit. Devien anar a Buenos Aires, i no per primera vegada, a actuar en una obra de teatre o una pel·lícula i aprofitaven el trasllat per practicar l'entonació del país que els acolliria. Era això o era una altra cosa?

Últimament em trobo practicant el joc amb els cambrers situats a la barra dels bars. L'altre dia, un cop acabada la manifestació de l'Onze de Setembre

a Barcelona, vaig córrer a un bar per abeurar-me. Tothom havia tingut el mateix pensament. Tots els bars eren plens. Vaig trobar un tamboret en un. La cambrera no donava l'abast. Triguem molt a servir. Entenia amb prou feines les peticions dels clients. Davant una dependent així, alguns perden els nervis. Calma. ¿D'on havia sortit aquella cambrera? No del gremi de l'hostaleria, era evident. De l'Equador? De Veneçuela? Massa rossa. Eslava? On tenia la família? ¿Potser era una estudiant amb pupitre a la Universitat? És de les que quan li sol·licites un cafè amb gel et porta un cafè amb llet, confusió intolerable, potser la que més, per a molts catalans. ¿Quant cobrava aquella noia per fer la feina? ¿Quant els seus companys? ¿Què pensaven d'aquella sobtada irrupció d'una clientela amb banderes i uniformada amb samarretes que venia d'una manifestació patriòtica? Mentre elaborava un suc de taronja, un cambrer que servia les taules se li va acostar i li va fer un petó a la galta. Vaig pensar: “Són parella.” I si era un petó d'ànims i consol davant la tribulació?

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/em5lo8>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

La primera pedra

Com que ho van presentar a les portes de la Diada i aquests dies estem més pendents de la no investidura de Pedro Sánchez i de la sentència de l'1-O que de res més, a mi em sembla que a tots plegats ens va passar massa desapercebuda dies enrere la presentació de l'Identicat, aquest projecte de nou model d'identitat digital que el president Torra i el conseller Puigneró han anunciat que el govern posarà en marxa en els propers mesos. Saben què els dic? Que ho trobo sensacional. A mi em sembla que com que el que va anunciar Puigneró a hores d'ara encara no ho podem tocar ni veure, no ho hem valorat prou. Si hagués tallat una cinta i hagués posat la primera pedra d'una escola, una carretera, un aeroport o un hospital, potser hauria estat diferent. Però a mi em sembla que Puigneró ha posat la primera pedra d'una cosa molt més important, que tot el que els

“Em sembla sensacional, l'Identicat del conseller Puigneró

he citat. Si se'n surt –ja he sentit aquests dies Ciudadanos i el PP acusant-lo d'estar “desafiant Espanya”–, parlem d'una revolució. Del fet que els ciutadans de Catalunya es puguin relacionar amb l'administració directament i sense desplaçaments físics. A Estònia, que és el país que tothom posa d'exemple i un dels que deuen haver inspirat Puigneró, els ciutadans poden fer el 99% dels tràmits en qualsevol moment, des de casa. Renovar el carnet de conduir, la declaració, impugnar una sanció, veure les notes dels fills, descarregar-se l'històric mè-

dic, canviar el domicili legal... tot. Si ho tinc ben entès, pràcticament només casar-se, divorciar-se o fer segons quines operacions immobiliàries requereixen presència física. Com que l'any 1991, quan Estònia es va independitzar de l'URSS, no tenia ni Constitució ni sistema legal ni res, va poder néixer de zero. I va construir també una mena d'estat digital. A Catalunya no és així (paciència). Però el model és exportable igualment. Bé que en tenen de similars a Finlàndia, a Noruega o Suïssa. En alguns d'aquests llocs, els ciutadans poden fins i tot votar digitalment –s'imaginem la cara dels *pio-lins* si l'1-O haguéssim pogut votar digitalment?–. Jo hi veig una gran eina, que ens permetrà autogestionar-nos millor i, pel que expliquen, que siguem cadascú de nosaltres qui controli les seves dades. I hi veig, és clar, l'ocasió per ser digitalment menys dependents de l'Estat espanyol. Sort, conseller.

De reüll

Carme Vinyoles Casas

Veritats i mentides

No és cert que un taxista marroquí hagi apunyalat un taxista pakistanès a l'aeroport de Barcelona com circula a les xarxes; segons els Mossos l'agressor és un home de 51 anys nascut a Espanya. No és cert que dos MENA ataquessin un veí de Saragossa per robar-li el mòbil com es difon en un vídeo; el fet va ocórrer a Casablanca, informa la policia d'aquella ciutat. I com aquests, molts altres exemples reals de mentides virtuals (successos manipulats, fora de context, inventats) que intoxiquen les percepcions i deterioren l'esperit crític de

La imatge d'un taxista marroquí i els interessos d'una potent multinacional

la ciutadania. Temps de poderoses eines per configurar la societat crèdula i encantada en què estem perillosament instal·lats sota la il·lusió d'un accés lliure i il·limitat a les notícies del planeta, sense verificar-ne l'autenticitat, que l'espectacle està servit. Temps també de periodisme d'investigació i

de respecte als drets humans indagant en temes que afecten la nostra vida i salut com ara la relació entre el càncer i els herbicides de Monsanto (adquirida per Bayer) que contenen glifosat. Una evidència científica que el gegant agroquímic intenta silenciar pressionant governs i editores i exercint una potent estratègia de descrèdit contra Carey Gillam, reportera de Reuters que ha documentat els danys del producte. El més preocupant de tot és que a un taxista (o a qualsevol de nosaltres) li sigui més difícil defensar-se d'una mentida que a una multinacional destruir la veritat.

Les cares de la notícia

PORTAVELU DE DEBAT CONSTITUENT

Lluís Llach

Un debat necessari

Set jornades obertes, entre ahir i el 26 d'octubre, serviran perquè, gràcies a la iniciativa de la plataforma Debat Constituent, una futura Catalunya independent tingui una proposta de constitució plantejada de manera participativa per la societat civil del país.

PRESIDENTA DEL CONCA

Vinyet Panyella

Cap a una nova etapa

“Afronto el repte amb moltíssima il·lusió.” Aquesta és l'actitud necessària de la poeta, estudiosa de l'art i gestora cultural per tal de posar fi als dubtes que han acompanyat el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (Conca) des que va ser creat, ara fa deu anys.

PRESIDENT DE LA REPÚBLICA FRANCESA

Emmanuel Macron

‘Rentrée’ calenta

Quan encara no fa ni un any de la crisi de les *armilles grogues*, el president francès, Emmanuel Macron, afronta una *rentrée* calenta aquesta tardor. El col·lapse de divendres a París per la vaga del metro és només un avís; li seguiran serveis d'urgències, bombers i policia. Tot feina pendent.

EDITORIAL

Darrers trets per frenar la crisi del BCE

Les darreres mesures anunciades pel president del Banc Central Europeu (BCE), Mario Draghi, intenten frenar la desacceleració econòmica de la UE, que sembla apropar-nos a una nova recessió amb una rapidesa més gran de la prevista. El BCE manté els tipus d'interès al voltant del 0%, i no es fixa data per canviar-ho. Torna a posar en marxa un pla, de 20.000 milions, per comprar deute públic i privat. I encareix el dipòsit bancari –és a dir cobrarà més car als bancs per guardar els diners– amb l'objectiu d'incentivar que donin crèdit i el diner corri. Draghi aposta per mantenir el suport als sectors endeutats, tant als privats com als estats. Però frenar monetàriament la bola del deute no és per si sol una bona opció. Cal incrementar la generació de riquesa i per a això calen decidides polítiques econòmiques expansives per part dels estats de la UE.

La política monetària aplicada per Draghi fins ara ha estat un electroc de reanimació de l'agònica economia europea després de la crisi del 2008. Però això no vol dir que la salut econòmica estigui resablerta. Ben al contrari, està debilitada i una recaiguda podria ser molt perillosa. Draghi deixa a finals de mes el càrrec i la francesa Christine Lagarde prendrà el relleu. Malgrat ser qualificada de falcó a l'hora de prendre mesures antipopulars durant la seva etapa al front del FMI, sembla que Lagarde aposta per una política continuista al BCE. Malgrat tot, les possibilitats de la política monetària com a fre a la crisi se situen ja al límit i tenen també efectes secundaris negatius. És l'hora que els estats amb més possibilitats activin la despesa per la reactivació de l'economia. No fer-ho comportarà fer caure en sac foradat els esforços del BCE.

Tal dia com avui fa...

1 any **Més pressió**
L'augment d'usuaris fa créixer la pressió als CAP i hospitals. El sistema sanitari manté una bona valoració, menys en llistes d'espera.

10 anys **Exclosa**
Europa exclou Espanya de la imminent recuperació. Els grans països de la UE sortiran de la crisi a finals d'any, però Espanya no.

20 anys **Batalla a Madrid**
Els candidats de CiU i el PSC, Jordi Pujol i Pasqual Maragall, traslladen a la capital de l'Estat la batalla de les eleccions del 17 d'octubre vinent.

Full de ruta

Joan Rueda

MENA i el PSC

L'alcalde de Badalona, el socialista Àlex Pastor, va fer, dijous a la nit, una piulada en què es vantava del fet que havia aconseguit que la Generalitat es fes enrere en la seva proposta de posar un centre per a menors estrangers no acompanyats, els MENA, al barri del Remei. El que feia mal de la piulada era l'"hem aconseguit", que indicava una clara estigmatització contra el col·lectiu. "Hem aconseguit" que la Generalitat no ens posi un advocador, una presó, una central nuclear... per exemple. El dia següent, Pastor, i el també alcalde de socialista de Sant Adrià, Joan Callau, qui li havia donat suport també a la xarxa social Twitter, defensaven l'"hem aconseguit" amb l'argument que el barri del Remei no era el lloc per a una instal·lació d'aquesta mena. Aquesta piulada desafortunada se suma al parany que va posar l'alcaldesa socialista de Rubí a una alt càrrec de la Generalitat per tirar-li els veïns a sobre i als comentaris racistes del que havia estat alcalde, socialista, de Gimenezs, després dels atemptats del 17-A.

Davant d'una situació d'emergència

Que fàcil que és lloar Open Arms i criticar la Unió Europea per la seva inacció al Mediterrani i com costa practicar amb l'exemple

com la que es viu al Mediterrani, és relativament fàcil premiar Open Arms –tot i que, certament, el govern del PSOE els vol multar– per salvar migrants de morir ofegats o criticar la inacció de la Unió Europea, però és molt més difícil fugir del discurs que lidera l'extrema dreta quan es veu que aquesta simplificació falsa pot donar vots. Si creiem en el que diem, practiquem-ho. No siguem tan hipòcrites de demanar-ho a les altres administracions i no refusar-ho per a la nostra. De fet, Sant Cugat o Figueres han pactat l'indret amb la Generalitat. Ara, com que sempre he defensat la feina dels polítics municipals, del color que siguin, també diré que em costa entendre les paraules de Pastor i Callau i acabo pensant que potser sí que els seus arguments eren bons i que han convençut la Generalitat que el centre s'ha de situar en un altre indret, potser al mateix municipi. Ara, llavors el que sobra és l'exhibició pública, el populisme. Aquests temes tan sensibles s'han de treballar internament i ser transparents un cop acordats.

Tribuna

Ponç Feliu. Escriptor

Mitomania judicial

Es detecta una mena de *communis opinio* mitificadora de Marchena de magnitud tal que causa vergonya aliena. Pels nombrosos abandonats de les seves estratofèriques excel·lents estem davant d'un ésser d'una superdotació intel·lectual tan sensacional que polvoritzaria els tests d'intel·ligència més exigents. Això, que resultaria ben explicable en latituds unionistes, eternament agraïdes al personatge en qüestió, s'esdevé sorprenent en alguns rodals independentistes. Es combina així la mala fe amb la ignorància.

PERQUÈ QUI DE VERITAT MEREIX alta qualificació professional és l'humil jutge d'infanteria, que, amb una pobresa escandalosa d'ajuda material i humana, resol, dia a dia i ell solet, una esgotadora munió d'assumptes heterogenis i alguns de molta complexitat.

MARCHENA, EN CANVI, DISPOSA per a la que serà considerada genialoide, exemplar i titànica sentència de:

A) Un eficient equip de lletrats adscrits

al Tribunal Suprem que, d'entrada, l'hauran alliberat de la tasca més feixuga, o sigui, la de caràcter tècnic, com és la recerca de tota la legislació i jurisprudència penal, constitucional i de dret europeu i, en fi, de tot el velam jurídic que impulsa la nau. Tot això s'ho haurà trobat ja sobre la taula.

B) Dels famosos mil folis que diuen que tindrà la sentència, n'hi haurà un important percentatge expositiu d'antecedents processals, redactats, mecànicament, per qualsevol oficial.

C) Per a les qüestions prèvies (que bé podrien abastar dues-centes o més pàgines) haurà disposat de moltíssim temps abans del judici, ja que, conegudes de sempre, no era previsible, com així ha estat, que es produís la menor sorpresa. A sobre, Marchena ha gaudit de sis magistrats més per perfilar algun

particular.

D) Pel que fa als fets provats, s'haurà limitat, en general, a seguir el guió de les acusacions, amb algunes incrustacions de collita pròpia per rebaixar els apartats més bèsties del ministeri fiscal i possibilitar les condemnes per sedició o conspiració per la rebel·lió.

E) La fonamentació jurídica també estava estudiada, a grans trets, des de feia molts mesos. Tampoc no hi ha hagut ni una sorpresa.

F) Sobre Marchena no ha recaigut altra responsabilitat des de fa mesos i més mesos que la del judici en qüestió. Què més voldrien els jutges ordinaris que quedar alliberats de qualsevol altre afer!

EN DEFINITIVA, QUALESEVOL ALTRE magistrat, fins i tot el menys eixerit, hauria pogut dictar en circumstàncies tan colossalment favorables la sentència en tres o quatre setmanes a tot estirar. Si el CGPJ fos equànime, el primer que hauria de fer és cridar l'atenció a Marchena per la seva lentitud injustificable.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Els autoexclusos de l'11-S

■ Últimament hi ha partits polítics i organitzacions que justifiquen la seva no-presència als actes de commemoració de l'11 de setembre del 1714, amb l'excusa de sentir-se exclosos d'aïtals actes. Molts dels que ara es queixen que no és la festa de tots, no hi han participat mai, la seva festa és la del 12 d'octubre, la de la "Raza", ara anomenada de la "Hispanidad". Siguem seriosos i que no ens amaguin l'ou. A una manifestació i a actes commemoratius, s'hi va si la convocatòria t'interessa i li vols donar suport. A hom, no l'exclouen dels actes del 12 d'octubre, senzillament si no interessa, no s'hi va. Quan fa anys a les manifestacions eren quatre gats, és que eren "inclusives", i ara que som centenars de milers són "excloents"? Com s'explica això, serà per l'adoctrinament o perquè cada vegada més ca-

talans n'estan fins al capdamunt, del menyspreu i falta de respecte que els diferents governs espanyols, d'un color i altre, ens donen? Una mostra d'informació esbiaixada que es fa des dels mitjans de la caverna, la donen sobre la Diada: "El 70% de catalans no anirà a la manifestació". No tenen remei!

JORDI LLEAL I GIRALT
Badalona (Barcelonès)

Felicitats, artistes!

■ Escric aquestes línies per convidar el lector a visitar les exposicions actuals del Complex Cultural de Juneda. Les artistes (quatre exposicions en sales diferents a la mateixa ubicació) són: Carme Pujol, amb *L'art del tricot*; Teresa Santandreu Bosch, amb *Estimem la Banqueta*; M. Teresa Salla Arquès, amb *Mig punt de creu*; Mercè Zapater Muset, amb *Treballs amb ganxet*, i

Helena Pallerola, amb *Color i vida*. Faria jo ara una renglera d'elogis vers els treballs amb ganxet, les fotografies, els quadres, els teixits, els brodats i els dibuixos i pintures que hi podem veure; però prefereixo parafrasejar Johan Cruyff, quan va dir als seus jugadors "*Salid y disfrutad*", amb un "Aneu-hi i ho veureu". Fins al 27 de setembre, de 17 h a 20 h, de dilluns a divendres.

JAUME PORTA
Amposta (Montsià)

Persistirem

■ Aquest estiu ha sorgit una polèmica sobre "Ho tornarem a fer".

Primer, Joan Majó va parlar dels diferents significats d'aquesta frase segons qui la digui.

Eva Granados i Miquel Puig s'hi van afegir.

El poble català, com tot poble culte i desenvolupat al segle

XXI, necessita –sense menysprear ningú però també sense dependre de ningú– determinar en cada moment els seus camins de benestar. Per tant, persistirà en la lluita per aconseguir-ho. Hi va la seva supervivència com a poble.

Ens diuen que hem d'abandonar la unilateralitat com un dels camins possibles.

Vull recordar que, el 1714, el rei Felip V va decretar unilateralment la dependència absoluta dels catalans al regne de Castella (Decret de Nova Planta) i, fins avui, en cap moment s'ha preguntat als catalans si ho acceptaven.

Si tots plegats aparquéssim els unilateralismes i, com a pobles cultes i civilitzats, comencéssim un diàleg clar i respectuós, estic segur que ens portaria a moltes més coincidències que les que en aquest moments semblen possibles. Anims.

ENRIC ROCA
Barcelona

La frase del dia

“No escatimarem cap recurs material ni humà”

Pedro Sánchez, PRESIDENT DEL GOVERN D'ESPANYA

Tribuna

Antoni Dalmau i Ribalta. Escriptor

Allò no tornarà

La celebració de la diada de l'Onze de Setembre ens ha tornat a oferir l'espectacle de les llàgrimes de cocodrill vessades per part dels qui diuen enyorar la celebració d'altres anys, en què regnava una unitat institucional molt més gran. I no els falta raó, certament, perquè és veritat que, en altre temps, hi havia hagut un consens més ampli al voltant de la diada nacional. Però la trampa d'aquesta nostàlgia aparent és que ignora amb tota la intenció que, d'aleshores ençà, el panorama ha canviat de dalt a baix. I no pas perquè el govern actual i els partits que li donen suport s'hagin abonat a un sectarisme excoent, sinó perquè els mateixos que diuen que enyoren aquell passat idíl·lic són els qui, davant una petició d'un referèndum sobre el futur de Catalunya, van acabar activant l'article 155, que incloïa entre altres mesures l'abolició d'un govern legítim, i van enviar a la presó i a l'exili els principis dirigents del país.

ÉS UNA MÚSICA que recorda la d'aquells que s'avindrien a participar de la celebració de l'Onze de Setembre si la commemoració tendís a oblidar-se del 1714 i de la càrrega simbòlica que ha implicat, des de sempre, la nostra festa nacional. Si fos només una diada folklòrica i festiva, privada de tota voluntat d'afirmació nacional i de tota reivindicació dels drets que ens són negats. Fins i tot acceptarien, potser, de fer la tradicional ofrena al monument a Rafael Casanova, ignorant el significat històric d'aquest gest, com ho hem vist en la iniciativa histriònica i solitària del cap de brot del PP a l'Ajuntament de Barcelona. Acceptarien l'Onze de Setembre, en definitiva, si deixés de ser... l'Onze de Setembre.

TOT PLEGAT S'ENCADENA perfectament amb els que voldrien una Catalunya que ja no fos ella mateixa. Encara n'hem llegit coses aquests dies, per part dels qui parlen dels novinguts a Catalunya que pot-

ser algun dia s'havien identificat amb el país, però que, ara, a la vista de com s'han capgirat les coses, ja no se'n senten partícips i es munten una vida al marge de la societat en què viuen. El missatge és, també, perfectament explícit: si renunciéssim a ser el que som, tots els qui han vingut de fora s'hi podrien integrar molt més de pressa i molt més fàcilment. Per exemple, si deixéssim de presentar-nos, davant d'Espanya i del món sencer, com una vella rondinaire que sempre protesta o com el jove insolent que pretén aspirar a alguna cosa sensiblement millor. Si no insistíssim tant en la reivindicació de la llengua i acceptéssim com a natural que, atès que tots coneixem el castellà, el món de la justícia, de l'empresa, del cinema, no tenen cap necessitat de desdoblar-se en un bilingüisme poc pràctic. O que trobéssim natural que la nostra aportació econòmica a les finances de l'Estat sigui manifestament injusta i ens deixi com-

pletament eixarreïts. O que compren- guéssim que el corredor mediterrani ha de resignar-se a esperar que es completi una xarxa radial amb centre a Madrid d'autovies i trens de gran velocitat. O que acceptéssim com a natural que les inver- sions de l'Estat a Catalunya no sols es pressupostin clarament a la baixa, sinó que a la pràctica ni tan sols s'executin. Etc. Si ens avinguéssim a ser una regió espanyola treballadora i submissa, sim- plement tenyida d'algunes peculiaritats entranyables, llavors tot seria una bassa d'oli: tots els ciutadans d'aquest país compartirien un projecte comú i no hi hauria tantes tensions com vivim ara.

AQUEST ENYORAMENT d'un Onze de Se- tembre de fa vint anys, o d'una Catalunya del passat, enllaça perfectament amb aquella nostàlgia que sentien alguns il- lustres residents a casa nostra quan evo- caven una Barcelona que ells trobaven, llavors sí, autènticament cosmopolita i oberta a tots els vents del món, no com ara que ens hem tornat un territori pro- vincial, malgradós i díscol. Aquells an- tics conciutadans, tan ben representats després per Mario Vargas Llosa, ni tan sols veien la bota de la dictadura que ens ofegava la veu, i trobaven simpàtic fer ac- tes de germanor en què la gran llengua universal s'avenia a acceptar el veïnatge d'una llengua que potser sí que havia brindat grans obres a la literatura univer- sal, però que no podia tenir pas la gosadia d'assolir, ni tan sols a Catalunya, un esta- tus equiparable a la “*lengua común*”.

NOSTÀLGIA, DONCS, d'un passat pretesa- ment idíl·lic que, per fortuna, ja no torna- rà mai més. Ni aquell dels anys seixanta, ni el d'una Catalunya muda i resignada. Potser no podem ser tots a celebrar un nou Onze de Setembre, però almenys ens mantindrem fidels a una diada nacional que arrenca del 1714 i que, seguint la pe- ja del mateix camí, ens porta al país del futur que lliurement decidim.

De set en set

Matthew Tree

L'estranger

El dia abans de la Diada, els Fo- reign Friends of Ca- talonia van organit- zar una sèrie de ta- llers i un debat a

Barcelona. L'objectiu era generar idees per explicar la situació ac- tual de Catalunya d'una manera més precisa i convincent fora de les fronteres espanyoles; i en van generar un munt. Hi havia perio- distes, diputats, advocats, entre d'altres, dels Estats Units, Xile, Finlàndia, Anglaterra, França, Ità- lia, Turquia, Alemanya, Flandes i molts països més. L'organització mateixa es va fundar a principis d'aquest any, quan es va veure que l'Estat espanyol (mai més ben ad- jectivat) volia eliminar la projecció exterior de Catalunya. Potser per això, FFC té la seva seu a Alema- nya, on Madrid no la pot ni censu- rar ni tancar, i els seus membres són, segons el seu compte a Twit- ter, “ambaixadors [sí, ambaixa- dors] estrangers que parlen de Ca- talunya arreu del món”. Recordo com si fos ahir la sensació (que te- nia el 1978 i durant molts anys després) de ser l'únic estranger que no només sabia que Catalunya existia, sinó que hi sentia empatia; per tant em va xocar, fins i tot, veu- re tanta gent catalanòfila, tant als tallers esmentats com a la mateixa Diada. Una Diada menyspreada, per cert, als mitjans angloameri- cans, que insinuaven que una des- filada de 600.000 ànimes a Barce- lona era un fracàs (ja m'agradaria veure les seves reaccions si el ma- teix nombre s'hagués manifestat a Londres o Nova York). Un menys- preu que demostra que necessi- tem els amics estrangers més que mai: www.foreignfriends.cat.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

**El Cpr
proposa
a l'Estat
negociació**

El Consell per la República vol una plataforma de diàleg amb mediació exterior

**La CUP
aposta per
l'amnistia i la
desobediència**

Descarta la "sortida personal" de l'indult i insta a desobeir la sentència

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Marcel Mauri Vicepresident d'Òmnium Cultural

"Caldrà acció política, ciutadana i institucional"

REACCIÓ • "La resposta a la sentència requerirà acció no violenta, de desobediència, de consens, col·lectiva" **SENTÈNCIA** • "Lamentablement, preveiem que condemnarà a molts anys de presó"

Xavier Miró
BARCELONA

Entrevistem el vicepresident d'Òmnium l'endemà de la Diada per fer-ne balanç i parlar de la resposta a una sentència que es preveu condemnatòria i en què l'entitat té un paper clau per aglutinar complicitats.

Molts mitjans han destacat que a la Diada hi havia menys gent i ho atribueixen a la divisió de l'independentisme.

Per nosaltres ha estat un èxit difícilment explicable perquè no hi ha cap altre moviment polític a Europa que tingui aquesta capacitat de mobilització sostinguda en el temps des del 2010 i massiva i multitudinària des del 2012. A més, un moviment que no sigui reactiu, que sigui propositiu, en què no hi hagi cap mena d'aldarull, amb diades cíviues. Això és un èxit esclatant. I amb aquesta capacitat de resiliència perquè és un moviment que ara mateix viu una repressió duríssima com cap altre a la Unió Europea. A partir d'aquí, sobre les xifres? No hem entrat mai en les xifres i tampoc ho farem ara. Si alguns dels mitjans publiquen cada any que hi ha hagut la meitat dels manifestants i algun any van dir 50.000 persones, vol dir que enguany no ha sortit ningú al

No hi haurà hagut a l'actual Catalunya democràtica un atac tan gran com el d'aquesta sentència

carrer. Per tant, alguns també s'han embolicat en les seves pròpies mentides. Ha estat una Diada com totes les altres, evidentment, amb un sentiment de preocupació de la ciutadania per la repressió i per la manca d'estratègia unitària.

La manca d'unitat seria l'explicació a una afluència més baixa?

Neguem la major, que hi hagi hagut menys mobilització. El que dic és que la gent que es va mobilitzar massivament com sempre mostrava preocupació per com avancem com a país i com a moviment polític.

Per l'ANC la prioritat és la independència i Òmnium posa l'accent en el consens del 80%. El discurs no és el mateix.

En els dos discursos d'Òmnium

L'Estat busca revenja, escarni, dir a la gent que l'1-0 i el 3-0 no es poden repetir

a la Diada vam dir que perseguim la independència del nostre país però, també, sobretot perseguim que ningú pugui acabar a la presó o pugui ser criminalitzat per defensar la independència i l'autodeterminació. Evidentment que compartim amb l'ANC aquest objectiu polític, només faltaria. Som els primers a defensar aquesta majoria política que vol la independència i una república. Una altra cosa és que la lluita antirepressiva aglutina persones que van més enllà de l'independentisme i, fins i tot, del sobiranisme. Ho vèiem en l'acte que organitzàvem al matí. Hi havia CCOO, la UGT, entitats esportives, culturals, associatives, del tercer sector, gent que no pren posició políticament però està en contra de la repressió. Són mobilitzacions complementà-

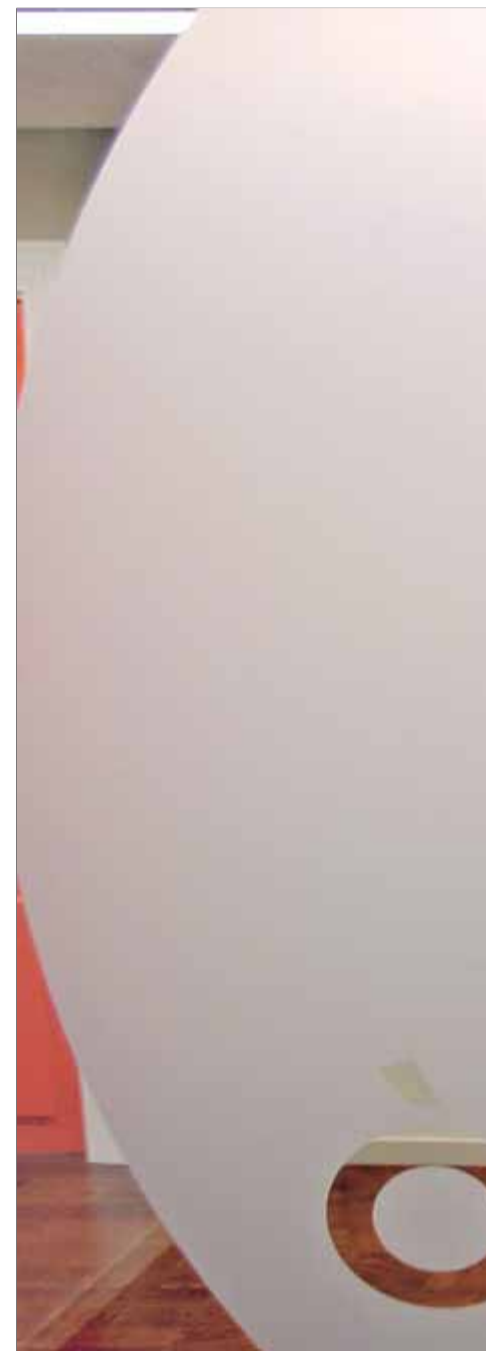

L'Estat està obligat a alliberar els presos com demana l'ONU. Però l'ONU no el pot obligar i el TEDH, sí

ries.

Com es fa compatible un gran consens civil per respondre a la sentència si una part important no és independentista?

L'independentisme i el sobiranisme fa anys que estan en amples espais de treball compartits. Ens explica molt bé com a país. Som un país que hem construït grans consensos. En tenim molts. Tenim una majoria social a favor que Catalunya sigui una república independent, i tenim majories més àmplies que volen que es pugui autodeterminar en el sentit que sigui, en contra de la repressió i el fet que hi hagi presos polítics, i encara més àmplies, en contra de la monarquia. Aquesta és també la fortalesa que tenim com a societat, i el que desespera més els analistes de l'esta-

blishment de Madrid, que no ho acaben d'entendre: "Però no estaven tan dividits? Com és que comparteixen actes i es manifesten junts?" No ho podran entendre mai. Sortosament aquest és un país que, quan hi ha coses essencials en joc, sempre respon com un sol poble.

Però això dificulta que una gran majoria faci desobediència civil per la independència.

Ho dificulti o no, és la realitat que tenim. Un país divers i plural. No ho hem de llegir com llegeix l'Estat espanyol la seva diversitat, com una amenaça, sinó com una oportunitat. Per exemple, des de l'independentisme per continuar explicant quan hi hagi la sentència que

L'APUNT

Resposta sense full de ruta de país

Xavier Miró

L'esperit de la democràcia no concep com un atac als seus fonaments una votació que l'Estat té els instruments per invalidar sense codi penal, ni les mobilitzacions i protestes pacífiques per més massives i molestes que li siguin a l'Estat, ni una declaració d'independència que és una declaració de principis. Una condemna de presó –els acusats ja fa dos anys que hi es-

tan tancats– serà un precedent mai vist a la Catalunya democràtica contemporània, tal com diu Marcel Mauri en l'entrevista d'avui. Sembla inaudit que encara no s'hagi acordat una resposta política i cívica unitària. Segur que hi serà. Però els partits probablement faran impossible el nou full de ruta polític del país fins a dirimir electoralment les seves forces.

Marcel Mauri, a la seu d'Òmnium en una imatge d'arxiu ■ JUANMA RAMOS

precisament per això volem una república, perquè ningú pugui acabar a la presó per defensar els drets i les llibertats. El país que volem construir de drets i llibertats no hi cap, en el règim del 78. Tenim l'oportunitat de compartir-ho amb més gent del país, amb gent que encara no comparteix l'objectiu de la independència. És molt divers l'independentisme, el socialisme, el catalanisme, i ho hem de llegir com una oportunitat, com un repte.

La de resposta a la sentència serà la gran manifestació?

La resposta no pot quedar només en una gran manifestació, que probablement hi haurà de ser. No només pot quedar en mobilitzacions. El que cal és acció política, cal resposta institucional, dels partits polítics, de la societat civil. Una sentència com aquesta que, si no és absoluta, atemptarà contra els fonaments de la democràcia i de la nostra manera d'entendre l'autogovern i els drets civils, requerirà una resposta en tots els àmbits, que és el que demanem. Això no va només de mobilitzar el carrer. Va d'una resposta en molts àmbits, d'aprofitar aquesta sentència com una palanca de transformació democràtica.

Això vol dir una vaga general?
Això vol dir moltíssimes accions que estiguin a l'altura de l'atac sense precedents que significarà aquesta sentència si no hi ha una absolució. Totes les accions

Va a la plana següent

Nou VOLKSWAGEN T-CROSS

Volkswagen T-Cross Edition 1.0 TSI 70 kW (95 CV) manual.
Emissió de CO₂ (g/km): 134 (NEDC: 116). Consum mitjà (l/100 km) de 5,9 (WLTP).

Volkswagen

Autopodium Girona, Figueres, Lloret, Olot, Mont-ras i Sant Feliu de Guixols

www.autopodium.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Marcel Mauri Vicepresident d'Òmnium Cultural

Ve de la plana anterior

que s'emmarquin en la lluita no violenta, en la desobediència civil, en la mesura que generin consens i siguin col·lectives i que tots plegats tinguem clar quines són les conseqüències que cal assumir perquè estem davant d'un estat venjatiu. Com diu Jordi Cuixart, tots els drets que siguin condemnats, hauran de ser exercits: mobilització, manifestació, llibertat d'expressió, protesta, reunió política, dret a vot.

Suposa anar més enllà d'una vaga o aturada de país.

Les accions concretes no són tan importants com tenir un marc general de consens que

La Diada ha estat un èxit esclatant en un moviment que és víctima d'una repressió duríssima

s'ha treballat, una acció política, institucional. Si fem una acció o una altra és secundari perquè pots acabar generant unes expectatives que acaben desenfocant l'objectiu general: donar una resposta de país clara, contundent, a l'altura del moment històric. No hi haurà hagut mai a la Catalunya democràtica contemporània un atac tan gran com el que pot significar aquesta sentència.

CCOO i la UGT han rebutjat diversos cops una vaga general.

Els eren en l'acte per a l'absolució dels presos polítics i han fet un esforç d'empatia que els reconeixem. I és evident que amb ells hem d'acordar una resposta mobilitzadora perquè, a més, entenem que aquesta sentència, si condemna activistes com ara Cuixart i Sánchez per haver organitzat manifestacions pacífiques, també els afecta. A partir d'ara, un piquet o un tall de carretera per motius laborals podrien tenir conseqüències penals fins ara inimaginables en un estat de dret. L'important és que tothom expressi el rebuig a la sentència, cadascú amb el seu accent o matisos.

Què voleu dir quan dieu que la sentència serà dura?

Marcel Mauri, a la seu d'Òmnium, en una imatge d'arxiu ■ JUANMA RAMOS

Volem dir que només un dia més de presó ja seria una injustícia i una vergonya. Lamentablement preveiem que seran molts anys. Perquè l'Estat no busca justícia sinó revenja, escarni, dir a la gent que s'ha portat molt malament, que l'1-O i el 3-O de fa dos anys no es poden tornar a repetir. Que una part de la ciutadania de Catalunya acoti el cap i no el torni a aixecar durant molts anys.

Quins elements i informació teniu per preveure-la dura?

Me'n venen al cap tres. La fiscalia i el Consell General del Poder Judicial avisen que s'ha d'acatar la sentència donant per fet que serà condemnatòria. Malauradament ja no ens sorprèn res però és un escàndol. En les interlocutòries del jutge Marchena, que ha mantingut la presó provisional injusta i injustificable, ja s'ha anat deixant el rastre de la voluntat de venjança. I

un tercer: l'Estat ha tingut dues ocasions per sortir de l'embolic en què s'ha ficat. Si la sentència no és absolutòria tindrà conseqüències greus per a la qualitat democràtica de l'Estat perquè no haurà donat compliment a la resolució de les Nacions Unides, que donava sis mesos per alliberar els presos polítics. És molt greu, això. Al senyor Pedro Sánchez, li queden dos mesos per no incomplir la legalitat internacional. Si no, farà com aquells governs no democràtics que, quan l'ONU els toca el crostó amb la contundència amb què ho ha fet, miren cap a una altra banda.

Argumenten que és la resolució d'un grup de treball però no de l'Assemblea de l'ONU.

És el Grup de Treball de Detencions Arbitràries de l'ONU. Quan hi ha una presó provisional injusta, el cas no va al ple de l'ONU. Aquest grup de les Nacions Unides és tan rellevant

que, si es dona un cas de detencions arbitràries a la UE, el Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH) no es pronuncia si el grup ja ho ha fet o, en tot cas, ratifica el que ha dit. I és fals que la resolució no sigui d'obligat compliment. Quan l'Estat a la Constitució fa seus els tractats internacionals, s'obliga a complir allò que resolguin els organismes internacionals de drets humans. La falsedat la diuen perquè, a diferència del TEDH, aquest grup no té potestat coercitiva.

Quan Cuixart diu que la prioritat és el diàleg es pot interpretar que descarta la confrontació amb l'Estat.

El que ell diu és que mai abandonarem la via del diàleg i que la confrontació amb un estat que es comporta com ho fa és legítima. Evidentment que hi ha confrontació. Diu que no caiguem en la trampa d'una cosa o l'al-

tra. L'independentisme i el catalanisme sempre han defensat el diàleg.

Planteja que la solució haurà d'incloure el PSC. Sembla impossible si hi ha via unilateral.

En aquest país plural i divers una solució política que serà complexa ha d'incloure tots els actors que hi tenen un paper. El PSC governa les principals ciutats. És evident que la direcció del PSC no ha tingut cap empatia amb els presos polítics però hi ha alcaldes i membres del partit que han tingut gestos molt diferents. L'any passat van votar a favor al Parlament d'una resolució infame de Ciutadans que qualificava Òmnium

No hem de llegir la diversitat del país com una amenaça com ho fa l'Estat amb la seva

de violent. Malgrat això, Cuixart avisa que també caldrà tenir en compte el que diu el PSC. Ara mateix és impossible arribar a acords.

Torra i JxCat no volen eleccions però ERC ho defensa.

No ens hi posem. És una potestat del president de la Generalitat. El que demanem és coherència i consens en les decisions que es prenen. Qualsevol resposta a la sentència que no estigui precedida d'un acord, que no estigui consensuada, no serà beneficiosa.

Però aquestes divergències poden impedir un acord estratègic abans de les eleccions.

Nosaltres els interpel·lem en aquests dies que encara queden per a la sentència a fer tot el que estigui a les seves mans perquè hi hagi un acord estratègic, de consens, que ens permeti donar aquesta resposta. Insisteixo que ens equivocariem molt si penséssim que s'ha de limitar a mobilitzacions. Requereix acció política, que vol dir institucions, partits, ciutadania, com va passar l'1-O, en què tots sabien el que havien de fer i tots els protagonistes van actuar de manera coral i amb una precisió magnífica. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Carles Puigdemont i el periodista de l'RSI Sergio Savoia, durant una conferència a Lugano (Suïssa) ■ EFE

Estratègia dual del CpR: diàleg i desobediència civil

- Insta la societat civil i les institucions a “materialitzar el mandat popular”, sempre pacíficament
- Reapareix la figura del mediador “independent” com a condició per parlar amb Madrid

Natàlia Segura

Lugano

El Consell per la República (CpR) obre dues vies d'acció per respondre a la temuda sentència de l'1 d'octubre contra els presos polítics. Amb vista a un veredict crucial que obrirà una nova etapa política tant a Catalunya com a Espanya, aquesta plataforma que pretén aglutinar les diverses forces de l'independentisme marca un full de ruta dual que proposa no amagar la mà del diàleg, però tampoc abaixar la guàrdia ni perdre posicions en la lluita per l'objectiu polític marcat: assolir la república catalana.

Són les dues cares de la seva estratègia. D'una banda, el CpR aposta pel “diàleg” amb l'Estat espa-

Puigdemont fa una crida a “rebel·lar-se”

“Què fa un poble si els seus líders polítics i socials són condemnats injustament? Rebel·lar-se.” Puigdemont dixit. El considerat màxim responsable del presumpte delict de rebel·lió per l'acusació del cas de l'1-O va apostar ahir per aixecar-se de manera civil i pacífica si es condemnen els presos. Durant una conferència a Lugano en el marc del Festival Cultural Suís Endorfine, el líder de JxCat, Carles Puigdemont, va reivindicar que “una societat digna” s'ha d'insubordinar si es ratifica

l'empresonament dels seus líders polítics i socials.

“Hem de defensar la nostra dignitat”, va dir, malgrat sostenir que no es pot renunciar al diàleg. Però, després de dos anys de paràlisi política, Puigdemont diu que “ara toca” que l'independentisme en el seu conjunt “pregui la iniciativa”. Un nou impuls que implica la unitat entre la “societat civil i institucions diverses”. “O es fa d'aquesta manera, o no té possibilitats de reeixir”, va defensar.

nyol proposant la creació d'una “plataforma de negociació”. Això sí, amb condicions. El reconeixement del dret a l'autodeterminació, la reversió de

la “repressió” i una mediació internacional són els requisits imprescindibles per a aquest espai. Ressorgeix, així, la polèmica figura del mediador “inde-

pendent” per parlar amb Madrid que volen els independentistes. Ara bé, d'altra banda, el CpR es nega a quedar atrapat en un etern foc encre-

Les frases

“La petició de diàleg no pot paralitzar l'objectiu dels independentistes, especialment si l'Estat no s'asseu a la taula”

“Cal preparar tot allò que calgui per tenir una resposta coral, amb resposta social i política”

Carles Puigdemont
PRESIDENT DEL CONSELL PER LA REPÚBLICA

uat de discrepàncies prèvies sobre com ha de ser aquesta negociació per la por de perdre posicions en la cursa que té com a meta una Catalunya indepen-

dent. Per això, avisen que no es pot “bloquejar” el mandat de l'1-O per la negativa de l'Estat a dialogar i que cal pressionar amb una acció popular i institucional.

El Consell per la República va fer ahir una crida als ciutadans a la “desobediència civil quan sigui necessària, sempre dins del marc de lluita no violenta”, que acompanyi “l'acció de les institucions catalanes per materialitzar el mandat” a favor de la independència. D'aquesta manera, va instar tots els sectors independentistes a “preparar les mesures i les actuacions necessàries” per fer-ho.

Aquestes afirmacions són el resultat de la reunió que els membres del Consell per la República van fer a Waterloo (Bèlgica) el dia 12 de setembre. Actualment, aquest òrgan té representants de l'ANC, JxCat, ERC, Poble Lliure i Som Alternativa. En la trobada, també van acordar que “mentre el mandat derivat del referèndum no s'hagi materialitzat plenament”, qualsevol elecció al Parlament de Catalunya es veurà amb “caràcter referendari”.

Detalls de la proposta

El president del CpR, Carles Puigdemont, va detallar ahir aquesta proposta, ja que apostar pel diàleg amb el govern espanyol i alhora apel·lar a la desobediència civil semblen missatges contradictoris. El gironí va assegurar, en declaracions als mitjans des de Lugano (Suïssa), que la seva oferta de negociació amb l'Estat “no és incompatible” amb la voluntat de continuar treballant per la independència.

En aquest sentit, Puigdemont va argumentar que la petició de diàleg “no pot paralitzar l'objectiu” dels independentistes, especialment si l'Estat no s'asseu a la taula. Tanmateix, tampoc es pot renunciar al diàleg. “Sempre hi serem, hem de donar una oportunitat a una taula de negociació”, va reiterar, sense abandonar l'opció d'un enfrontament democràtic amb l'Estat si es queda enrocada en el seu rebuig a l'autodeterminació. “Cal preparar tot allò que calgui per tenir una resposta coral, amb resposta social i política”, va reblar. ■

#CATALUNYA LLIBERTAT

VOL VIURE EN

Debat Constituent

Catalunya s'imagina quatre models d'estat possibles

■ Debat Constituent presenta les 80 preguntes que han de definir els grans principis d'una carta magna pel país ■ El procés participatiu debatrà entre estat independent, confederat, federal o lliure associat

Francesc Espiga
BARCELONA

La iniciativa per donar contingut al que haurien de ser els grans principis doctrinals de la constitució d'una eventual Catalunya independent, a través d'un gran procés participatiu ciutadà espatiat en el temps i en el territori, va cremant etapes. La plataforma Debat Constituent, que serà l'encarregada de pilotar aquesta empresa, va donar a conèixer ahir les 80 preguntes que servirán de guia per a les deliberacions que es duran a terme en els pròxims mesos, i que estan obertes tant a particulars com entitats. Les qüestions estan dividides en els set grans àmbits temàtics —elements constitutius; drets; participació política i organització del poder; règim econòmic; organització territorial; territori, recursos naturals, sectors estratègics i empreses públiques; seguretat i relacions internacionals— amb què es vol estructurar la proposta de carta magna, i han estat seleccionades a partir de les aportacions que han fet, entre d'altres, experts en diferents matèries o col·lectius socials.

Una discussió central que planteja la primera d'aquestes preguntes és quin hauria de ser el model d'estat de Catalunya que quedi recollit en la constitució. Hi ha quatre respostes tancades possibles. La primera és la d'un estat independent en forma de república. Poc més, o res, a afegir. També es proposa l'opció federal, que, inevitablement, implicaria que l'Estat espanyol assumís aquesta categoria; la d'una Catalunya confederada, o la d'un estat lliure associat, “que manté vincles constitucionals amb Espanya”. Aquestes dues últimes fórmules, entre molts altres matisos, implicarien un grau molt més elevat de sobirania respecte, per exemple, al

Lluís Llach, president del consell assessor del Debat Constituent, adreçant-se als assistents ■ F.E.

règim federal. Tant en aquesta com en la resta de qüestionaris, però, es deixa la possibilitat d'una resposta oberta a gust de l'interessat.

En aquesta mateixa línia de definir els preceptes troncats de la carta magna, una altra pregunta del procés participatiu també planteja quina hauria de ser la Diada Nacional. Aquí les eleccions són dues: l'11 de setembre o l'1 d'octubre. També es demana si les representa-

Tortosa, seu de la primera de les jornades formatives

El formulari de preguntes es va donar a conèixer ahir durant la primera de les set jornades que ha organitzat Debat Constituent per donar formació sobre els set àmbits temàtics amb què es volen segmentar les discussions. L'acte va congrega unes 200 persones a Tortosa i va tractar de territori, recursos naturals, sectors estratègics i empreses públiques. Durant la

presentació, el portaveu de la Coordinadora d'Enteses pel Debat Constituent va recordar que el propòsit no és redactar l'articulat d'una constitució, sinó discutir i acordar les bases conceptuals sobre les quals se sustentaria el text. Aquest debat pròpiament dit començarà un cop acabin les jornades formatives, a finals d'octubre, i s'allargarà ben bé fins a la pri-

mavera del 2020. Les deliberacions són obertes a tothom —només cal inscriure's al web de Debat Constituent— i es vehicularan a partir d'agrupacions locals, o comarcals, anomenades Enteses. Les preguntes seran el fonament per a les discussions en grup i els resultats de les respostes, un cop tabulades, servirán per esbossar l'esquelet de la carta magna.

cions dels poders legislatiu, executiu i judicial haurien d'estar totes a Barcelona o bé escampades pel país; si la llengua oficial ha de ser només el català o també el castellà o si aquesta última ha de tenir un estatus especial —com ara el de cooficial—; si la nacionalitat catalana pot ser compatible amb l'espanyola, si s'ha de poder votar als 18 anys o als 16, o si la moneda en curs ha de ser l'euro, entre molts altres aspectes.

Una vuitantena de qüestions, però, donen per a molt, i per això també s'interpel·la sobre matèries com ara la gestió de serveis estratègics, on es planteja la possibilitat que pugui anar a càrrec de la societat civil, si l'accés a internet ha de ser reconegut com un dret constitucional, si la carta magna ha de preveure que, com a mínim, la meitat de diputats del Parlament o membres del govern siguin dones, si el vot en unes elec-

La frase

“No farem una constitució... Volem dibuixar el mapa de carreteres que guiarà el futur del país”

Lluís Llach

PORTAVEU DE LA COORDINADORA D'ENTESSES PEL DEBAT CONSTITUENT

cions ha de ser obligatori, si els desnonaments han d'estar expressament prohibits o si s'ha de posar algun límit a la concentració de propietats privades en poques mans.

A l'hora de fer la tria del formulari s'han seguit tres criteris bàsics. D'entrada, les preguntes havien de fer referència a tots els aspectes sobre els quals incideix una constitució. Segon, han de ser sobre àmbits que generin divisió. “No té sentit demanar si s'ha de reconèixer la llibertat d'expressió, perquè això ja es dona per descomptat”, assenyalava ahir el jurista i polític, i alhora membre de la Coordinadora d'Enteses pel Debat Constituent, Albert Noguera. I, finalment, la discussió en cap cas ha de ser sobre matèries o decisions que impliquin un “retrocés” en termes de drets respecte al marc normatiu actual. “L'objectiu d'un procés participatiu no pot ser retrocedir, sinó avançar” seria la tesi. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El fiscal vol Salvadó al TSJC per l'Agència Tributària catalana

■ Considera que hi ha "indicis" contra l'exsecretari d'Hisenda per organitzar l'1-O i estructures d'estat ■ Se li imputen despeses d'abans d'assumir el càrrec i s'aprofita una investigació del 2016

M. Piulachs / Ò. Palau
BARCELONA

El tinent fiscal Pedro Ariche ha demanat a la magistrada del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) que instrueix la causa contra l'exsecretari general de Vicepresidència, Economia i Hisenda i actual diputat d'ERC, Josep Maria Jové, com a impulsor de l'1-O, que també assumeixi la investigació contra el llavors secretari d'Hisenda i diputat republicà, Lluís Salvadó, tal com a finals de juliol va sol·licitar-li la magistrada del jutjat d'instrucció 13 de Barcelona, que manté processats uns trenta

càrrecs públics i empresaris pel referèndum.

En l'escrit enviat a la magistrada Maria Eugènia Alegret, el tinent fiscal sosté que hi ha prou "indicis" per investigar Salvadó pels delictes de malversació de cabdals públics, revelació de secrets, desobediència i hi afegeix el de prevaricació administrativa. La majoria dels indicis són documents recollits en els escorcolls al seu domicili i al despatx el 20 de setembre de 2017, amb la seva detenció.

A més d'impulsar l'1-O, la fiscalia manté que Salvadó també va ser clau per formar estructures d'estat, com ara la hisenda ca-

talana a través l'Agència Tributària Catalana (ATC), amb la implantació del sistema e-Spriu, amb el qual es podria recaptar impostos estatals, superant les competències estatutàries. I, es detallen dues despeses: una de 551.270 euros per una aplicació informàtica per recollir de manera voluntària les dades dels contribuents de l'IRPF, impost estatal, que només va estar operativa el 2014 i de la qual IBM va fer el manteniment fins al 2016, segons la Guàrdia Civil. En aquest cas, Salvadó encara no era secretari d'Hisenda, càrrec que va assumir el gener del 2016. La

Josep Maria Jové i Lluís Salvadó, actuals diputats d'ERC i ex-alts càrrecs del Departament d'Economia i Hisenda ■ ACN

segona despesa és un altre mòdul, de 241.383 euros, actiu des de l'abril de 2017 perquè l'ATC recollís per l'Estat les recaptacions de

l'IRPF i les cotitzacions socials d'empreses públiques, que el govern espanyol va suprimir amb el 155, i que el consell execu-

tiu ha tornat a implantar aquest agost.

Per les defenses de Jové i Salvadó aquesta investigació és "una causa general" i sense que s'hagi produït cap delictes. Tal com recull l'informe raonat de la magistrada, el 15 de març de 2016, la unitat de la policia judicial de la zona VII de Catalunya de la Guàrdia Civil envia un primer informe sobre la hisenda catalana a la fiscalia de l'Audiència Nacional, que havia demanat als cosos policials investigar el govern català pels delictes de sedició i malversació, entre d'altres. Només feia dos mesos que l'equip de Junqueras era a Economia i Hisenda. El segon informe del grup dirigit pel tinent coronel de la Guàrdia Civil Daniel Baena a la fiscalia és del 7 de març del 2017, i dies després assumeix la investigació oberta pel jutge de Barcelona, i també de la fiscalia Superior de Catalunya. Precisament, la setmana vinent han de declarar al TSJC investigadors de la Guàrdia Civil i un cap d'IBM. ■

#Celrà #dansa #música #teatre #cinema #circ

NOVA TEMPORADA

Setembre-desembre 19
Entrades a la venda!

Inauguració amb 'Plou a Cobert' el 28/09, a les 20.30 h.

TEATRE L'ATENEU DE CELRÀ

Consulta la programació i compra les entrades a: www.ateneu.celra.cat

Celrà, fàbrica d'arts
Ajuntament de Celrà
DESEMBRE EN DANSA
L'ANIMAL A L'ESQUENA

HAS FET LA SELECTIVITAT AL SETEMBRE? Matricula't!

GRAUS I CFGS UVIC

UNIVERSITAT DE VIC
UNIVERSITAT CENTRAL DE CATALUNYA
info.uvic.cat/estudis

EDUCACIÓ

- Educació Social
- Mestre d'Educació Infantil
- Mestre d'Educació Infantil | Mestre d'Educació Primària (menció en Llengua Anglesa)
- Mestre d'Educació Primària

EMPRESA

- Administració i Direcció d'Empreses
- Màrqueting i Comunicació Empresarial

COMUNICACIÓ

- Comunicació Audiovisual
- Periodisme
- Publicitat i Relacions Públiques

BIOCIÈNCIES

- Biologia
- Biotecnologia

ENGINYERIES

- Enginyeria de l'Automoció (Granollers)
- Enginyeria Mecatrònica
- Multimèdia, Aplicacions i Videojocs

ESPORT

- Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport

TRADUCCIÓ

- Traducció, Interpretació i Llengües Aplicades (online)

SALUT

- Nutrició Humana i Dietètica*
- Psicologia
- Teràpia Ocupacional*

CFGS

- Animacions 3D, Jocs i Entorns Interactius
- Desenvolupament d'Aplicacions Multiplataforma
- Màrqueting i Publicitat (Granollers)
- Processos i Qualitat en la Indústria Alimentària (Olot)

*Format presencial i semipresencial

La Laura ha perdut el seu cotxe...
Si el trobes, ILERNA Online te'n regala un d'igual.

Segueix el repte: elcochedelaura.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Margarita Torrent i John Slof

Economista i llicenciada en dret i doctor en administració d'empreses

El problema de les finances públiques: falta sentit comú?

En Pep i la Maria són dos amics que viuen al país Centralistan. Tots dos viuen en edificis de pisos amb àmplies zones comunitàries, al mateix carrer però força distanciat, en Pep al número 2 i la Maria al 122. Els veïns de les dues comunitats tenen aspiracions i interessos ben diferents. Mentre que els veïns del número 2 són molt esportistes i desitgen tenir una piscina amb prou dimensions per practicar natació, als veïns del 122 els agrada més relaxar-se en la seva zona comunitària, espai de conversa, lectura i joc. Al juny, l'administrador de finques de cada comunitat envia la convocatòria de la reunió anual. Com era previsible, la comunitat de la Maria acorda per unanimitat mantenir la quota de l'any anterior, que pels càlculs de l'administrador serà suficient per a cobrir les despeses ordinàries. Igualment previsible eren els resultats de la votació en la comunitat del Pep, que acorda per unanimitat la construcció de la piscina i incrementar la quota ordinària amb una derrama per a finançar-la. Tot i l'important esforç que els representa, els veïns estan contents perquè per fi podran practicar l'esport que tant desitgen.

En Pep i la Maria es troben i comenten els debats entre els veïns, de vegades molt animats, sobre les diferents alternatives que es presentaven i els preus disposats a pagar. També hi ha l'Anna, que els adverteix d'un nou decret a Centralistan, que obliga les comunitats de veïns a dipositar totes les quotes i derrames veïnals a la tresoreria d'un administrador central, que gestionarà l'ingrés dels diners i des d'on es farà el repartiment als diferents administradors de finques. Tot i que el sentit comú del Pep i la Maria els porta a considerar innecessari aquest muntatge, d'entrada no hi veuen més problema, tot assumint que als veïns del número 2, que s'han esforçat més i han pagat més en ambicionar la gran piscina, se'ls compensarà amb l'import de la seva contribució i als veïns del 122 se'ls compensarà amb la seva.

Malauradament, els camins de la realitat no són així de plàcids... Primer entrebanc: el procés de

Una seu de l'Agència Tributària de Catalunya ■ LLUÍS ARCAL

recaptació dura temps i, fins que no finalitza, l'administrador central no inicia la distribució dels fons; els veïns del número 2 veuen a venir que ja no podran practicar natació aquest any, com havien projectat.

Segon entrebanc: l'administrador central comunica que detreu una quantia –gens irrellevant, per cert– per a cobrir les seves pròpies despeses d'organització; els veïns del número 2 entenen que, si volen practicar la natació en la seva piscina, els caldrà esforçar-se addicionalment amb una derrama extra per reunir el finançament suficient.

Tercer entrebanc: l'administrador central, a proposta del seu comitè de savis, ha decidit que totes les comunitats de veïns tenen el dret de tenir una piscina o element de gaudi equivalent, i per això reparteixen l'import disponible en parts iguals amb aquesta finalitat; la comunitat del Pep pren consciència que, tenint paciència, podrà mullar els peus però ja no pot tenir una piscina per practicar natació, com tant desitjaven els veïns. Per la seva banda, la comunitat de la Maria no sap ben bé què fer amb els diners ex-

tra rebuts, i finalment decideix gastar el pressupost amb focs artificials, tot i que hi ha veïns descontents pel soroll i la brutícia que això genera en la zona comunitària. Els veïns del número 2 senten els focs artificials però no els veuen, i es queixen al seu administrador perquè ells paguen més que ningú i no tenen ni tan sols petards, però aquest replica, impotent, que és culpa de l'administrador central, que no li passa prou recursos.

Veient que estan pagant car unes coses que no volien exactament així i que tots acaben enfadats amb tots, en Pep i la Maria s'adonen que tot plegat ha estat un desastre. Voldrien explicar que era millor el sistema pel qual cada comunicat decideix els serveis i coses que desitja tenir i recapta les quotes per a finançar-ho, però ja ningú els escolta...

Aquest conte ens ve al cap, després d'escoltar la compareixença de Pere Aragonès a la comissió d'Economia i Hisenda del Parlament, el dimecres 21 d'agost passat, donant explicacions sobre l'anomenada "retallada" pressupostària del 6%. Entre altres arguments, el vicepresident del go-

vern i conseller d'Economia explicava que el problema no és de la despesa, sinó dels ingressos, ja que a Catalunya –com a la majoria de comunitats autònomes de l'Estat espanyol– no se li permet recaptar els impostos (almenys, els principals). El que se'ns detreu, als ciutadans catalans, de les nostres rendes, a través dels impostos amb què es graven directament o indirectament, viatja a la tresoreria de l'administració central, que s'ha atribuït la potestat de fer-ne el repartiment. Per llei, una part substancial ha de retornar a Catalunya per finançar els serveis públics gestionats per l'administració catalana. Quan i com tornen els recursos es converteix en un problema.

Efectivament, hem d'estar d'acord amb aquestes afirmacions, perquè és així: a Espanya, les comunitats autònomes –tret del País Basc i Navarra– no poden decidir sobre els impostos que han de pagar els seus ciutadans ni els recapten (almenys, no els principals), però en canvi sí que gestionen bona part de les infraestructures i els serveis públics que comporten despesa (i particularment els de major

quantia, com són l'educació i la sanitat).

Noti's que existeix una clara desvinculació entre l'autoritat que gestiona els orígens dels recursos públics (principalment els impostos) i l'autoritat que gestiona les aplicacions d'aquests recursos públics (serveis públics i infraestructures). Pot ser eficient un sistema d'aquest tipus? Té incentius qui ingressa, a fer-ho eficientment i a redirigir-los amb eficiència? I té incentius qui gasta, a fer-ho també eficientment? En abstracte i en un món ideal, podríem pensar que sí, però no és així, com il·lustra el relat del Pep i la Maria.

El disseny del finançament territorial és fruit de la lectura que han fet les successives lleis orgàniques de l'autonomia financera que la Constitució Espanyola estableix per a les comunitats autònomes. Però no era, ni és, l'única lectura possible. En la Constitució encaixarien altres models. De fet, la Constitució parla d'autonomia financera, i això implica, al nostre entendre, autonomia en despesa i simultàniament autonomia en ingressos, com el mateix Tribunal Constitucional ha reconegut en diverses ocasions. Podríem pensar que, si tots confiéssim en tots, un sistema i altre haurien de ser equivalents en resultats. Però malauradament no és així. Ni pot ser així, si les comunitats autònomes tenen aspiracions i interessos diferents, per motius culturals, de sentiment nacional o d'altres, com les comunitats de veïns del nostre conte.

Lavors, el debat en la construcció de qualsevol sistema financer hauria d'estar a concretar a quin organisme o àmbit d'administració s'assigna la gestió de les infraestructures i els serveis públics (aplicació dels recursos). Això ha de comportar, simultàniament, assignar al mateix nivell d'administració la recaptació dels recursos destinats a finançar-ho. Solament així cada administració retrà comptes, de debò, amb els ciutadans, explicant tant el que costa realitzar els projectes que proposa el seu govern, com justificant les taxes que els detraurà per a finançar-ho. Qualsevol altre sistema pot semblar equivalent sobre el paper, però inevitablement produirà ineficiències, imposables als ciutadans, els quals veuen com part dels recursos públics –els seus recursos, generats per les seves contribucions i fruit del seu esforç– es destrueixen, en comptes de destinar-se a millorar les seves condicions de vida, com pertocaria.

Al Pep i la Maria ja ningú els escoltava. Ens passarà el mateix? O recuperarem el sentit comú?

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La CUP aposta per l'amnistia i la desobediència

■ És el pla de la formació per respondre a la sentència del Suprem ■ Descarta l'indult perquè és una "sortida personal"

Xavi Aguilar
BARCELONA

El consell polític de la CUP va decidir ahir que la resposta a una eventual sentència condemnatòria en el judici del Tribunal Suprem als líders independentistes s'hauria d'articular en un doble vessant. D'una banda, aposta per un moviment de "desobediència civil i institucional" i, en paral·lel, per iniciar una campanya de mobilitzacions a favor de l'amnistia dels presos polítics i de l'exercici del dret d'autodeterminació. Així doncs, els líders de la formació anticapitalista desestimen l'opció de demanar l'indult per als presos polítics en tractar-se, segons el seu parer, d'una "sortida personal a un conflicte col·lectiu".

La frase

“No hem arribat fins aquí per negociar un nou pacte fiscal, sinó per decidir el futur com a poble lliure”

Comunicat del consell polític de la CUP

El consell polític dels cupaires va reunir-se ahir a Sabadell, coincidint amb la celebració de la seva escola d'estiu, i va aprovar un document on aposta per "la desobediència civil i institucional com a instrument legítim per a l'autotutela de drets" i remarca que aquesta resposta ha d'incloure un moviment popular que resulti "costós per a l'Estat espanyol", tant pel que fa a la imatge com a l'aspecte polític.

El text marca distàncies amb les possibles lectures que es puguin produir del lema *Ho tornarem a fer* "en clau no desobedient, sinó retòrica, nostàlgica i abstracta". "No pot acabar sent una consigna buida i diluïda", alerten els dirigents de la CUP, ni tampoc "un nou exercici de vendre fum al voltant d'una nova versió del *momentum* màgic."

El manifest també assenyala que l'amnistia ha de ser un "element central de la reivindicació política" que s'hauria de perseguir mitjançant una "campanya intensa" tant a l'interior com a l'exterior de Catalunya. Aquesta amnistia, que s'hauria de vincular de manera "indefugible i explícita" amb el dret a l'autodeterminació, no afectaria únicament els lí-

L'escola d'estiu de la CUP va tenir Xavier Domènech com un dels ponents ■ JOSEP LOSADA

ders independentistes jutjats al Suprem, sinó també als centenars de ciutadans afectats per processos judicials vinculats a l'1-O, les vagues del 3-O i el 8-N, o la del 21-F. Així doncs, els cupaires rebutgen també l'indult com a sortida per als encausats, ja que, a més de representar "una sortida personal a un conflicte col·lectiu", també ho consideren una "evident contradicció política" i un

"atac a l'esquerra independentista". La CUP demana que l'amnistia sigui el resultat de la pressió popular "i no una gestió pactista que afavoreixi una estratègia dilatant del conflicte". El consell polític també va alertar que la CUP rebutjarà tota proposta que negui el dret a l'autodeterminació. "El preu principal de la repressió és retrocedir en els objectius de la lluita: no podem assumir cap re-

núncia", afirma.

A la tarda, l'escola d'estiu de la CUP va tenir la participació de l'exdiputat dels comuns Xavier Domènech com un dels protagonistes d'una de les vint taules rodones que es van celebrar. "L'1-O i el 3-O van ser moments amb molta força. El repte és construir nous moments diferents amb la mateixa força", va indicar en un moment del debat. ■

Una gravació implicaria Gordó en el 3%

■ Oferia pagar amb contractes públics a un empresari que va gravar la conversa

Redacció
BARCELONA

Una gravació que ja està en mans del jutge de l'Audiència Nacional implicaria l'exconseller de Justícia Germà Gordó en pagaments il·legals a empresaris per finançar Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) quan aquest era secretari del govern d'Artur Mas, el 2011.

En una informació publicada ahir per *El Periódico* es revela que un empresari i proveïdor de CDC, Joan Manuel Parra, hauria gravat una conversa amb Gordó en una reunió del 17 d'octubre del 2011. En aquesta conversa, a l'àudio de la qual ha tingut accés el mitjà de comunicació, l'aleshores secretari del govern es lamentava davant l'empresari de no poder-li pagar amb diners del partit el deute pel muntatge de la infraestructura durant els mitjans de la campanya electoral del 2010. Com a solució, li

Gordó i el seu advocat sortint de declarar al TSJC pel cas 3% ara fa dos anys ■ ACN

proposava que es presentés a concursos públics del govern català i es comprometia a pressionar els secretaris generals dels departaments afectats perquè s'adjudiquessin a Parra. En la conversa gravada, Gordó hi afirma: "Cada

vegada que et presentes a alguna cosa [un concurs públic], em vens a veure i jo parlaré amb el secretari general corresponent, amb el departament corresponent".

Després que l'empresari li demani un cop i un al-

tre que el partit li pagui els diners que li deu, Gordó li recorda una reunió de tots amb David Madí, l'aleshores mà dreta d'Artur Mas, i li repeteix que no li poden pagar des de la caixa de CDC: "Un dia ens reunim tu, jo i David Madí. I dic jo:

«No puc pagar més que això, si voleu més que això, jo no puc pagar-ho.» Una altra cosa és que això es faci quan arribem al govern, a l'ajuntament... Bé, un govern, que ajudem a liquidar-lo. Però jo, des del partit, no. El partit no pagarà més que això. Quedem així o no?».

Germà Gordó va reaccionar ahir a la publicació de la informació amb un comentari al seu compte de Twitter: "Tal com vaig comunicar fa dies al jutjat, ni recordo cap conversa en aquest sentit, ni consta a l'agenda aportada per a la investigació al jutjat, ni mai no he fet res il·legal." El fiscal haurà de decidir ara si torna a cridar l'exdirigent de CDC a declarar davant del jutge de l'Audiència Nacional que investiga el presumpte pagament de comissions il·legals a Convergència, el conegut com a cas 3%. ■